Ἑλλάδα, κι αὐτὴ ἀκόμα ἡ ἱστορία τῶν Κλεφτῶνε, τῶν ἔξοχων αὐτῶν ρομαντικῶν ληστάδωνε, ποὺ αἰῶνες κ' αἰῶνες, ἀντισταθήκανε μοναχοί τους στοῦ καταχτητὴ τὴ δύναμη. Ὁ Ὄλυμπος ματαγίνηκε ἅγιο βουνὸ γιὰ τοὺς ποιητάδες, μὰ δὲ ζητούσανε κεῖ πιὰ τοῦ Δία τὸν ἴσκιο. Ἄλλο ἀττροπελέκι ἔπεφτε ἀπὸ τὴν ἡρωϊκὴ κορφή, ἱερὸ καταφύγιο τῶν λεύτερων παλλικαριῶν, ἀποφασισμένων ποτὲ νὰ μὴ λυγίσουν. Σ' ἕνα λαϊκὸ τραγούδι ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἔλεγε : «Ἂ θέλῃς νὰ γιατρευτοῦν τὰ πάθια σου, ἀνέβα κεῖ στὸν Ὄλυμπο ψηλά, ἀπάνω στὸμορφο τὸ βουνό· ἐκεῖ τὰ παλλικάρια ποτὲ δὲν ἀρρωστάνουν κ' οἱ ἀρρῶττοι εἶναι πάντα παλλικάρια». Ἕνας ἄλλος τραγουδοῦσε :

«Ὅτο χιονίζει στὰ βουνὰ Τοῦρκο μὴν προσκυνάμε. Στοῦ λύκου πάμε τὰ λημέρια. Οἱ σκλάβοι κάθονται στὶς πολιτεῖες, στὶς πεδιάδες μὲ τοὺς ἄπιστους. Τῶν παλλικαριῶνε πολιτεῖες εἶν' ἡ μοναξιὰ καὶ τῶν βουνῶν οἱ κλεισοῦρες. Καλήτερα μὲ τὰ θεριὰ παρὰ μὲ τοὺς Τούρκους».(1)

Τὰ λόγια τοῦτα ἔνοιωθε τότες ἡ Εὐρώπη. Ἐνθουσιαζόντανε γιὰ τοὺς Σουλιῶτες καὶ στὴ γραμμὴ τῶν εὐγενικωτέρων ἡρώων ἔβανε τὸ Διάκο, τὸν Κανάρη καὶ τὸ Μάρκο Μπότσαρη. Ὅταν ἡ Ἑλλάδα λευτερώθηκε, τοὺς θαμάζανε σὰν τὸ Μιλτιάδη καὶ τὸ Θεμιστοκλῆ. Ἀνεβάζανε μέχρι τρίτου οὐρανοῦ τὸ ἑλληνικὸ ἔθνος κ' ἐπομένως καρτερούσανε πολλά. Οἱ ἀπόκοτες ἐλπίδες μέλλανε μοιραίως νὰ λιγοθυμήσουνε. Συνέβηκε τοῦτο κατὰ τὸν τελευταῖο ἑλληνοτουρκικὸ πόλεμο. Ἡ εὔκολη νίκη τῶν Ὀθωμανῶν ἔκαμε νὰ πιστέψῃ ἡ Εὐρώπη πὼς οἱ Ἕλληνες ξεφυλιστήκανε. Δὲ θέλησ' ἡ Εὐρώπη νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψη τὴ διαφορὰ τῶν καιρῶν καὶ τῶν περιστάσεων, δείχτηκ' ἄσπλαχνη πρὸς τοὺς νικημένους Ὁ διπλὸς φωτοστέφανος τῆς Ἑλλάδας, ὁ κλασικὸς κι ὁ ρομαντικός, στάθηκε ἀφορμὴ νὰ τήνε κρίνουν πολὺ αὐστηρά. Τὸ παρελθὸν ἀδίκησε τὸ παρόν.

(Στἆλλο φύλλο τελειώνει)

Γ. Ν. ΚΟΝΤΟΣΤΑΝΟΣ

(1) Γιὰ κακή μου τύχη δὲν ἔχω πρόχειρο τὸ πρότυπο τῶν δυὸ τραγουδιῶνε καὶ πολὺ φοβοῦμαι μὴν τὰ στρέβλωσα μεταφράζοντάς τα ἀπὸ τὰ γαλλικά. Ἐπιείκεια καὶ συμπάθειο ἀπὸ τὸν ἀναγνώστη.

ΜΩΣΑΪΚΑ

J. M. D' HEREDIA

Η ΑΗΘΗ

Ἐρειπωμένος ὁ Ναὸς στοῦ κάβου τὸν ἀθέρα·
Κ' οἱ μαρμαρένιες του οἱ Θεὲς κ' οἱ χάλκινοί του οἱ Ἥρῶοι
Παιγνίδι εἶναι τοῦ Θάνατου στὴν ἄγρια ἐτούτη ξέρα,
Τὴ δόξα τους ποὺ ἐρημικὴ θάφτει μονάχα ἡ χλόη.

Μονάχος, κάπου, ἕνας βοσκός, πρὸ πάει νὰ πιοῦν τὰ ζᾶ του,
Μὲ κάποιο ἀπὸ τὴν κόγχη του παμπάλαιο μυρολόϊ
Γιομίζοντας τὰ πέλαγα καὶ τὸν γαλήνιο αἰθέρα,
Περνάει στὸ ἀτέλειωτο οὐρανὶ τὸ μαῦρο ἀνάστημά του.

Κ' ἡ Μάννα ἡ Γῆ ἡ τόσο γλυκειὰ Θεῶν ἀρχαίων ἡ χώρα,
Βλασταίνει, μάταια εὐγενική, κάθε ἄνοιξή της τώρα
Συντρίμμι στὸ κιονόκρανο κάποιο ἄλλο της ἀγκάθι...

Μὰ στῶν προγόνων ὁ Ἄνθρωπος τ' ὄνειρο ἐκεῖνο, δίχως
Νὰ φρίσσει, ἀκούει τὴ Θάλασσα, μέσ' στῶν νυχτῶν τὰ βάθη
Ποὺ τὶς Σειρῆνές της θρηνεῖ κάθε πικρός της ἦχος.

(TROPHÉES : La Grèce)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐντοκοι καταθέσεις

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκους καταθέσεις εἰς τραπεζιτικὰ γραμμάτια καὶ εἰς χρυσόν, ἤτοι εἰς φράγκα καὶ λίρας στερλίνας ἀποδοτέας εἰς ὡρισμένην προθεσμίαν ἢ διαρκεῖς.

Αἱ εἰς χρυσὸν καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν πληρώνονται εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα, εἰς ὃ ἐγένετο ἡ κατάθεσις εἰς χρυσὸν ἢ δι' ἐπιταγῆς ὄψεως (chèque) ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ κατ' ἐπιλογὴν τοῦ ὁμολογιούχου.

Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πληρώνονται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τῇ αἰτήσει τοῦ καταθέτου ἐν τοῖς Ὑποκαταστήμασι τῆς Τραπέζης.

Τόκοι τῶν καταθέσεων.

1 1)2	τοῖς	ο)ο	κατ'	ἔτος	διὰ	καταθέσεις	6 μην.
2	»	»	»	»	»	»	1 ἐτ.
2 1)2	»	»	»	»	»	»	2 ἐτ.
3	»	»	»	«	»	»	4 ἐτ
4	»	»	»	»	»	»	5 ετ.

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομαστικαὶ ἢ ἀνώνυμοι.

Ο "ΝΟΥΜΑΣ,,

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

Γιὰ τὴν Ἀθήνα Δρ. 8.— Γιὰ τὶς Ἐπαρχίες δρ. 7
Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ φρ. χρ. 10.

Γιὰ τὶς ἐπαρχίες δεχόμαστε καὶ τρίμηνες(2 δρ. τὴν τριμηνία) συντρομές.

Κανένας δὲ γράφεται συντρομητὴς ἂ δὲ στείλει μπροστὰ τὴ συντρομή του.

10 λεφτὰ τὸ φύλλο λεφτὰ 10

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ. Στὰ κιόσκια (Σύνταγμα, Ὁμόνοια Ἐθν. Τράπεζα Ὑπ. Οἰκονομικῶν, Σταθμὸς Τροχιόδρομου (Ἀκαδημία), Βουλή, Σταθμὸς ὑπόγειου Σιδεροδρόμου Ὁμόνοια), στὰ βιβλιοπωλεῖα «Ἑστίας» Γ. Κολάρου καὶ Σακέτου (ἀντίκρυ στὴ Βουλή).

Στὴν Κέρκυρα, Πάτρα καὶ Βόλο, στὰ Πραχτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων.

Στὰ Χανιὰ (Κρήτη) στὸ Πραχτορ. Ἐφημερίδων (στοῦ κ. Ἀλπκιώτη).

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Ὁ Βασιλιὰς καὶ ἡ Μόδα—Τὸ κουρέλι—Δάσκαλος ποὺ δίδασκε ..—Νὰ παραιτηθοῦν οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ Ναυτικοῦ.

«ΔΕΝ ταιριάζει δὰ ἔτσι !... Τὸ παρακάνουν !»

Τἄπε ὁ Βασιλιὰς τὰ λόγια αὐτά, καὶ τἄπε στὸ Διαδοχικὸ χορὸ καὶ τἄπε γιὰ τὴ μόδα πού, λένε, ὀργίασε σ' αὐτὸ τὸ χορὸ τόσο ποὺ ὁ Βασιλιὰς ἀηδίασε κι ἀναγκάστηκε νὰ διαμαρτυρηθεῖ.

Ἀγανάχτησε καὶ ἀηδίασε κι αὐτὸς σὰν ἄνθρωπος. Σὰ Βασιλιὰς ὄχι. Γιατὶ ἡ βασιλικὴ ἀγανάχτηση πρέπει κάπως ἀλλιώτικα νὰ φανερώνεται κι ὄχι μὲ λόγια παχιά. Ἂν ἀγανάχτησε στἀληθινά, στὸ χέρι του εἶναι νὰν τὴ χτυπήσει κατακέφαλα τὴν ἄγρια λουσομανία τῆς κοινωνίας μας, τὴ βδελυρὴ δηλ. αὐτὴ ἀρρώστια ποὺ κρύβει μέσα της κάθε ἀτιμία καὶ κάθε λογῆς κοινωνικὴ σαπίλα καὶ παραλυσία. Ἂς μὴ δέχεται στοὺς ἐπίσημους χορούς του κυράδες μὲ βαριὲς τουαλέτες—κι ἂς δώσει πρώτη πρώτη τὸ παράδειγμα ἡ Βασίλισσα καὶ οἱ πριγκηπέσες. Ὅταν αὐτὲς παρουσιάζουνται στοὺς χοροὺς καὶ στὶς ἄλλες ἐπίσημες τελετὲς μὲ ἁπλὰ φορέματα—ἀφίνοντας τὰ βαριὰ καὶ τὰ χτυπητὰ νὰν τὰ φοροῦν οἱ καμαριέρες τους—τότε καὶ οἱ πλουτοκράτισές μας θὰν τὶς μιμηθοῦν, τότε καὶ οἱ γυναῖκες τῆς ἀστικῆς τάξης, καθὼς καὶ τῆς λαϊκῆς, δὲ θὰ σταυρώνουν τοὺς ἄντρες τους, καὶ δὲ θὰ πουλάνε πολλὲς φορὲς καὶ τὴν τιμή τους, γιὰ νἆναι ντυμένες μὲ τὸ τελευταῖο Παριζιάνικο φιγουρίνι.

Ἔτσι ἔπρεπε νὰ φερθεῖ ὁ Βασιλιάς. Μποροῦσε νὰ κάνει καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμα. Σήμερα ποὺ πεινάνε στὴ Λευκάδα καὶ στὴν Κύμη καὶ ποὺ σιγὰ σιγὰ θὰ πεινάσουν καὶ σ' ἄλ-

---

ξεγνιασιά του, ὡς τόσο ἡ ἀγάπη της σ' αὐτὸν νικοῦσε. Ἂς γεμίση ἀκόμα, ὄχι ξεχειλίση τὸ ποτήρι, τῆς ἔλεε μιὰ φωνὴ στὰ βάθη της. Κι ἀνέβαινε τὸν τραχὺν ἀνήφορο. Ὡς τὴν κορφή του ἦταν μακρὺς ἀκόμα ὁ δρόμος.

***

Ἡ ξεγνιασιὰ τοῦ πρώην ἐπάρχου γιὰ τὴν κούλια του δὲ στενοχωρεῖ μονάχα τὴ γυναικαδέρφη, μὰ καὶ τὸν κόσμο γύρω της, πού, ὅπως πάντοτε, κ' ἐδῶ στὴ μικρὴ πόλη κοντὰ στὸν ποταμὸ σκοτίζεται γιὰ ξένες ἔγνιες περσότερο ἀπὸ τ' ς δικές του.

«Ξέρω τί νὰ σοῦ πῶ κ' ἐγώ, ἀδερφούλα μ'», λέει ἡ Μαστραπού, ἡ δημαρχίνα, τῆς ἀρχόντισας ἀπ' τὸ χωριὸ ποὺ τῆς ξεμυστηρεύεται τὸν πόνο της, «κ' ἐγὼ θιαμαίνομαι πῶς τόκαμ' ἔτσ' ὁ ἔπαρχος· ἔπρεπε νἀναγκάση τὸν παλιομπακάλη, τὸν κασιδιάρη, τὸ λιγδή.. »

Ὁ παραλὴς μπακάλης θάχε πολεμήτει φαίνεται στὶς τελευταίες ἐκλογὲς τὸν ἄντρα της.

«Ἡ Κρανοπούλα θὰν τοῦ τίμαγε τὸ σπίτι κιόλα», ἐπιβεβαιόνει ἡ σχολάρχενα.

«Ἔπρεπ' ἔπρεπε νὰν τόνε βιάση», ἐπαναλαβαίνει ἡ πρώτη

«Ἂν ὄχι αὐτό, ἔπρεπε νὰ πάρη κοντά του τὸ κορίτσι του. Νάβρισκε καὶ κάναν ἄλλονε νὰν τὸ κουκ'λώση. Ἡ Φρόσω δὲν εἶν' ἡ πρώτη της», παραπανίζει ἡ ὑπομοιραρχίνα.

«Βέβια, βέβια· οἱ ν'κοκυρέοι δὲν ἀπαρατᾶν ἔτσ' τὰ σπίτια τους καὶ τἄρφανά τους», συφωνάει πάλι ἡ σχολάρχενα.

«Δὲν εἶν' ἀπὸ καλό του τοῦ κὺρ Θώμου. Ὁ Κρανιὰς δὲν ἦταν ἔτσι ὅσο ἔζιε ἡ σχωρεμέν' ἡ Θώμενα», προσθέτει ἡ χήρα Κακαμπούκενα, φιλενάδα παλιὰ τῆς ἐπαρχίνας.

«Κι αὐτὸ π' λὲς πῶς τσουρούτεψε καὶ τὰ λιεπτά», λέει ἡ μιά.

«Καὶ τάχατις πῶς τάστειλε καὶ χάθηκαν στὸ δρόμο», γελάει ἀπὸ καρδιὰ ἡ ἄλλη.

«Σ' αὐτὸ θὰ βάλω γὼ τὸ δήμαρχο νὰ τ' γράψη. Νὰ τ' πεῖ ὅσα στέλνει δὲ φτάνουνε γιὰ τἄρφανά», ἡσυχάζει τὴ χωριάτισα ἡ δημαρχίνα

«Τί τὸν κάνει μοναχὸς τόσο μιστό ; Θιαμαίνομαι», πετιέται μ' ἀγανάχτηση ἡ Θεοφίλενα, ἡ ἐμπορίνα.

«Τί τὸν κάνει, ἀλήθεια, τί τὸν κάνει ;» ἐπαναλαβαίνει ἡ χωριάτισα.

«Τὰ χαρτιὰ τὸν τρών· αὐτὰ ἦταν τὸ μαράζι τῆς σχωρεμένης», ἀπαντάει ἡ παλιὰ φιλενάδα τῆς ἀδερφῆς της.

«Ἐκιό ποὺ σοῦπα γὼ νὰ κάμης· γράψ' του ἢ θαρθῆ νὰ πάρη τὰ παιδιά τ' ἢ θὰ σ'κουθῆς νὰ φύβγης», συμβουλεύει τὴν ἀρχόντισ' ἀπὸ τὸ χωριὸ ἡ ὑπομοιραρχίνα.

«Τί λὲς καὶ σύ ; Γένετ' αὐτὸ ποτέ ;» ἀπαντάει ἐκείνη στενοχωρημένη.

«Δὲ σ' τούπα νὰν τὸ κάμ'ς. Γράψ' το μόνο γιὰ φοβέρτα».

«Αὐτό, αὐτὸ νὰ κάμ'ς», συμφωνάει ξανὰ ἡ σχολάρχενα.

Ἡ χωριάτισα ἀναστενάζει.

«Ξέρω τί νὰ πῶ ; Τόχω χαμένο· εἶναι μυστήριο μ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο.»

«Μυστήριο, μυστήριο ἀλήθεια», ἐπαναλαβαίνουν σὰ σὲ χορὸ οἱ φιλενάδες.

Καὶ τὸ μυστήριο θὰ βασάνιζε ποιός ξέρει ὡς πότε καὶ τὴν κούλια καὶ τὸν κόσμο, ἂν ἄξαφνα ἕνα σούρωπο χεινοπωριάτικο δὲν ξεκάμπιζε σ' ἐκείνη ὁ Θώμος Κρανιὰς μὲ τὴν παύση του ξανὰ στὴν